

PATHFINDER

číslo 1 ročník 2008

Vůdcovský speciál – Dachstein

Indiánské hody

Oddíl

053

Okrskové stretnutie – Chvojnica

Crrrrrrrr... budííííččééééééék!!!

Ahoj, holky a kluci,
nevím, jestli patříte k těm, kteří mají rádi ranní drnčení budíku anebo táborový budííííččééééééék. Já tohle tedy moc nemusím... A co když vás vzbudí někdy uprostřed noci? Už jste to zažili? Na hlídku nebo nějakou neohlášenou noční hru... Potom nevíte, kde jste a ani kdo jste! No a teď si představte, že vás během noci probudí dvakrát nebo třikrát. No to máte pocit, že už vůbec ani nežijete!!!

Kolem nás je mnoho lidí, kteří díky svému povolání prožívají takové „šoky“ každou noc. Všichni záchranáři, hasiči, lékaři, plynáři, elektrikáři a lidé z mnoha jiných profesí musí být v době, kdy mají noční pohotovost, připraveni po zavolání o pomoc vyrazit zachraňovat potřebné a svoji práci spolehlivě zvládnout. Ale nejsou to jenom oni.

I naše maminky, když jsme se narodili, prožívaly s námi podobné přerušované noci. Vzpomínám si, že když se nám narodil Ondra, potřeboval pít mlíčko tak třikrát až čtyřikrát za noc. A vždycky ráno mi moje žena Danka říkala, kolikrát za noc musela k Ondrovi vstát... Zvláštní bylo, že já jsem o tom vůbec nevěděl. Jeho vrnění, kňourání nebo pořádný pláč nespokojeného mimča jsem vůbec neslyšel, přestože jsem spal ve stejné místnosti. Mne vzbudil až nachystaný budík ráno ve čtyři hodiny, to abych byl včas v práci. Kolikrát jsem se divil, že Danka zase vůbec neslyšela můj budík.

V Bibli je popsán podobný příběh. Když byl Samuel ještě malý, ale bydlel již mimo svůj domov v chrámě u kněze Éliho, jednou v noci jej vzbudil hlas. Vstal z postele a běžel za knězem Élím zeptat se ho, co si přeje. Ten ho poslal zpět se slovy, že ho nevolal a že nic nepotřebuje. Tak se to opakovalo třikrát, až kněz pochopil, kdo by to mohl být. A tak poradil Samuelovi, jak má zareagovat. A dál už to jistě znáte... Pokud ne, můžete si to přečíst v 1. knize Samuelově, 3. kapitole.

„Mluv, tvůj služebník slyší.“ Tak odpověděl Samuel, když ho Bůh probudil v noci počtvrté. Nikdo jiný Boží volání neslyšel. Ani Élí, ani jeho synové. Bůh měl pro Samuela úkol, poslání. A Samuel uslyšel a udělal, co mu Bůh řekl. Díky tomu dnes Samuela známe. Stal se prorokem, Božím poslem, který ještě mnohokrát slyšel Hospodinův hlas a dělal to, co si Bůh přál.

Jsem přesvědčený, že pro každého z nás má Bůh úkol. Jenom je potřeba, když uslyšíme Jeho hlas, odpovědět kladně na Jeho volání. Asi ho nikdo jiný neuslyší. A když se ozve, můžeme se buď otočit na druhý bok a spát dál, nebo naopak vstát a nabídnout se k dispozici.

Moc vám přeji, abyste vstali a byli ochotni jít, až zadrnčí Boží budíček. Bude to pozvání k velkému dobrodružství s Bohem.

PETR ADAME

INDIÁNSKE HODY

Hlavnou úlohou bolo pripraviť na zelenej lúke ohnisko, ktoré bolo treba po hodoch — opekaní hadov dobre zamaskovať, aby nepriateľ nezistil kde sme táborili a hodovali.

Každý v kmeni dostal svoju úlohu, niektorí chlapci vyhlbili jamu, pričom kusy trávniky vybrali ako základy a odložili bokom. Iní priniesli z potoka kamene na ochranný predel. Dievčatá prichystali raždie a drobné halúzky na oheň, chlapci väčšie konáre. Jedna z mladších dievčat — Megi zapálila oheň na prvý pokus, hneď prvou zápalkou. Cesto bolo už prichystané, každý si z neho nabral a ušúľal takého hada, na akého mal presne chuť. Všetci sme si pochutnávali na pečených hadoch a iných dobrotách, ktoré sme mali so sebou.

Na záver sme ohnisko uhasili, zasypali zeminou a prikryli kúskami torty, trávnikom ktorý sme odložili bokom. Chlapci odniesli kamene naspäť do potoka. Miesto hodovania Bielych Delfínov bolo tak krásne zamaskované, že len jeden dážď alebo ranná rosa a nikto nespozná, kde sme piekli hadov.

VŮDCOVSKÝ SPECIÁL – DACHSTEIN

Na konec října byl naplánován další vůdcovský speciál. Dawy pro nás připravil výstup na horu Dachstein. Původně se mi tam příliš nechtělo, ale po dlouhém přemlouvání a ujišťování že to, že nemám prakticky žádné vybavení, není problém, jsem podlehl a na poslední chvíli jsem se přihlásil.

Akce oficiálně začínala ve sboru v Českých Budějovicích, kde jsme strávili noc ze čtvrtka na pátek. Pro většinu z nás kratší, než by se nám líbilo, protože v pátek jsme vyjžděli už v pět hodin. Lavice ve sboře byly pohodlné a spánek krátký, takže jsme vyjeli asi se čtvrt-hodinovým zpožděním, které jsme ovšem cestou dohnali. Jízda autem zabrala něco přes čtyři hodiny a někteří z nás měli to štěstí, že se i vyspali.

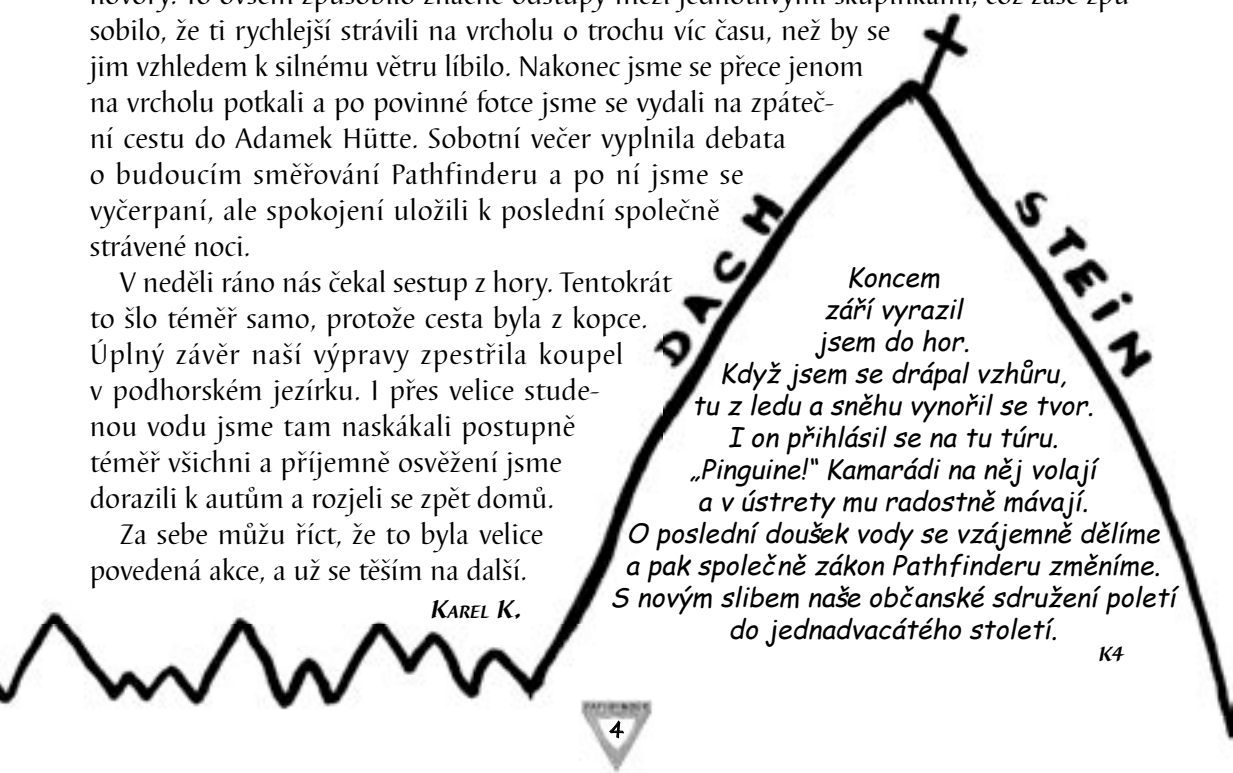
Kolem desáté hodiny na nás vykoukl náš cíl – hora Dachstein. Tyčí se do výšky 2 995 m n. m., což v dané chvíli představovalo převýšení 2 062 m, které jsme měli zdolat na dvě etapy. V této chvíli ještě vládlo všeobecné nadšení. V první etapě na nás čekal pětihodinový výstup s převýšením lehce přes 1 250 m. Naším cílem byla Adamek Hütte, horská chata ve výšce 2 196 m n. m. Již po prvních pár kilometrech začalo nadšení opadávat. Mlivem výkonnostních rozdílů se náš sedmadvacetičlenný peloton roztrhal na několik menších, ve kterých se z nadšení postupně stávalo napjaté očekávání. Nakonec se všichni ve zdraví dostali do chaty, kde jsme se rozložili do dvou velkých pokojů. Když se na to dívám zpětně, spaní nestálo za moc, ale v tu chvíli jsme si připadali jako v pětihvězdičkovém hotelu.

V sobotu ráno jsme vyrazili na vrchol. Před sebou jsme měli 800 metrů převýšení. Tato cesta nebyla tak náročná jako páteční výstup, takže nám zbyval dech i na přátelské rozhovory. To ovšem způsobilo značné odstupy mezi jednotlivými skupinkami, což zase způsobilo, že ti rychlejší strávili na vrcholu o trochu víc času, než by se jim vzhledem k silnému větru líbilo. Nakonec jsme se přece jenom na vrcholu potkali a po povinné fotce jsme se vydali na zpáteční cestu do Adamek Hütte. Sobotní večer vyplnila debata o budoucím směřování Pathfinderu a po ní jsme se vyčerpaní, ale spokojení uložili k poslední společně strávené noci.

V neděli ráno nás čekal sestup z hory. Tentokrát to šlo téměř samo, protože cesta byla z kopce. Úplný závěr naší výpravy zpestřila koupel v podhorském jezírku. I přes velice studenou vodu jsme tam naskákali postupně téměř všichni a příjemně osvěžení jsme dorazili k autům a rozjeli se zpět domů.

Za sebe můžu říct, že to byla velice povedená akce, a už se těším na další.

KAREL K.

Koncem září vyrazil jsem do hor.
Když jsem se drápal vzhůru, tu z ledu a sněhu vynořil se tvor.
I on přihlásil se na tu túru.
„Pinguine!“ Kamarádi na něj volají a v ústrety mu radostně mávají.
O poslední doušek vody se vzájemně dělíme a pak společně zákon Pathfinderu změňíme.
S novým slibem naše občanské sdružení poletí do jednadvacátého století.

K4

MODLITEBNÍ STROM

Konec roku, Vánoce a Silvestr nám přinášejí prázdniny, setkání s rodinou, možná také nějaké dárky. Nevím, jak u vás, ale u nás se vždy na první hodině výtvarky malovalo, co jsme dostali na Vánoce. Každý maluje své dárky v nejkrásnějších barvách, aby všichni uznali, že takový dárek – to je tedy něco!

Má rodina si ale v tuto dobu připomíná ještě jiný dárek, ten největší a nejlepší na světě! Připomínáme si narození Pána Ježíše Krista. On se narodil, žil na tomto světě a umřel hroznou smrtí jen proto, že miluje každého člověka – mě i tebe. Nechce, abychom se plácali ve svých špatných skutcích a hříších a čekali na odplatu – jistou smrt. Chce, abychom mohli žít, abychom se mohli radovat a nemuseli se bát. A to můžeme jen díky němu. Proto je pro mě Pán Ježíš tím nejlepším darem. A kdybych věděla, jak ho namalovat, tak by měl určitě ty nejkrásnější barvy.

Pane Ježíši,
ty jsi žil tady na zemi, abys
nás zachránil; abys zachránil mě.
Protože mě miluješ.
Miluješ každého člověka. Dej,
prosím, aby si to lidé uvědomovali,
že ty jsi ten nejkrásnější dárek.
Děkuji, že nám nabízíš přátelství,
lásku, ale hlavně záchranu
a věčný život.

Amen.

JADv

CO NÁS ČEKÁ V LEDNU? / ČO NÁS ČAKÁ V JANUÁRI?

- 18.–20. sněm o. s. KP – Slovensko
- 22.–24. sněm o. s. KP – ČR (Česká Třebová)
- 25.–27. Liberecká Vločička (Liberec)

OKRSKOVÉ STRETNIETIE PATHFINDEROV – CHVOJNICA

Dňa 28. 9. 2007 sme prišli autami, vlakom a motorkou (ktorú všetci obdivovali) na chatu vo Chvojnici. Boli sme očarení krásnou prírodou všade navôkol. A bolo tam aj veľa hribov. Po ubytovaní a zoznámení sme začali celú akciu spoločným ceremoniálom.

Bolo to veľmi krásne, lebo sme mali dva obrady, jeden klasický – vztýčenie vlajky, a druhý – odovzdávanie štítu a meča. Po uvítaní ujom Komorom sme sa hrali super hry a po večierke sme šli spať. V noci sa začala prvá bitka, ktorá pokračovala celý víkend. Lietali tam matrace, periny aj perie.

Ráno sme mali rozcvičku a raňajky. Potom sme si čítali z Biblie o Dávidovi a Saulovi. Spolu s Danielom sme rozmýšľali o našom hneve, či je dobré hnevať sa. Zistili sme, že je potrebné prejaviť hnev, ale záleží od nás ako ho prejavíme. Môžeme sa vykričať, môžeme nadávať, frfalať, iní možno budú udierať do vecí, ničiť, búchať. Ale potom môžeme pokojne povedať tomu, na koho sa hneváme, skôr ako slnko zapadne, prečo nás nahneval a porozprávať sa s ním o tom.

Hnev môžeme tiež preniesť do nejakej užitočnej činnosti, môžeme narúbať drevo, natĺcť orechy... To, že sa hneváme totiž ešte neznamená, že sme zlí. Aj Pán Boh sa vie hnevať a poriadne. Aj my, deti sa často hneváme, ale obyčajne nás to aj oveľa rýchlejšie prejde ako dospelých.

Na obedu bol perfektný segedínsky guláš a potom voľno, počas ktorého sme išli do malého kostolíka. Bojovka, ktorá začala večer trvala až do polnoci. Museli sme rozlúštiť správu, zviazali nás do hada a šli sme do lesa. Na druhom stanovisku sme museli vypiť 2 litre vody a na treťom zjesť misu segedínu. Cez les sme prechádzali bez svetla, aby nás nechytli strážcovia. Tí tam našli krásne bedle a doniesli ich do kuchyne. O polnoci sme prišli do chaty a išli spať.

Ráno bola rozcvička, raňajky a bojovka. Hľadali sme meč, ktorý predstavoval Božie Slovo. Boli sme tri tímy – Nové Zámky, Bratislava a Vaďovce. Dostali sme skvelé odmeny a obed. Nasledovala rozlúčka a odchod domov.

Ďakujem ujovi Ferkovi a tete Anežke za varenie, Danielovi a všetkým vedúcim za fajný program. Tešíme sa na ďalší rok a dúfame, že medzi nás prídu aj iné deti a spolu prežijeme krásny víkend.

LEA (ALIAS SLEČNA VÝCHOVNÁ), ŽUZKA, MAREK

BIBLIČKÁ HÁDANKA

Za devatero horami a devatero řekami leží krásná země, žijí v ní lidé a panují panovníci. Jednoho dne císař rozhodl, že je načase spočítat, kolik lidí v zemi žije. Rozneslo se to po celé zemi a všichni se šli zapsat. Každý se musel zapsat ve svém městě — to znamená ve městě svých předků. Takže mnoho rodin tehdy putovalo i několik dní, než došlo k cíli.

A tak se vydal na cestu i jeden muž se svojí ženou. Čekali miminko. Přestože se mělo každým dnem narodit, museli se vydat na cestu a splnit císařův příkaz. Cesta byla dlouhá a náročná. Když přišli do města, museli najít rychle ubytování, protože se miminko rozhodlo přijít na svět. To ale nebylo tak jednoduché. Ve městě už bylo mnoho lidí a všechna místa k ubytování už byla obsazena. Jediné místo, které našli, nebylo vůbec čisté a dost dobré na to, aby se tam mohlo narodit miminko.

Bylo to velmi zvláštní miminko. Mnoho věštců z celého světa zaznamenalo, že se děje něco velkého a podivného. Dokonce na obloze viděli zvláštní velkou zářivou hvězdu, která je dovedla až k místu, kde se chlapec narodil. Pastýři, kteří hlídali svá stáda za městem, se také dozvěděli, že se stalo něco velkého. Uprostřed noci se před nimi zjevil anděl a pověděl jim tu radostnou novinu. A pak se rozzářilo nebe a byla tam spousta andělů. Začali zpívat a chválit Boha. Když andělé odešli, pastýři se rychle běželi podívat na to krásné miminko.

Novopečený tatínek s maminkou byli překvapeni, že pastýři vědí, že se jim narodilo dítě. Pastýři jim vyprávěli všechno, co zažili.

Ale ne všichni lidé byli rádi, že se chlapec narodil. Někteří dokonce usilovali o jeho život. Rodiče vzali svého chlapce a ukryli se daleko, aby je nepřátelé nenašli.

Tím ale příběh nekončí. Chlapec rostl, až se z něj stal dospělý muž. A pořád měl kolem sebe lidi, kteří ho měli rádi, i lidi, kteří se ho snažili zabít.

Jak se jmenují muž a žena v příběhu?

Do jakého města putovali?

Kde se miminko narodilo?

Jak se chlapec jmenoval?

Kdo usiloval o jeho život?

Čím bylo dítě výjimečné?

Jak příběh pokračuje?

Co pro nás tento příběh znamená?

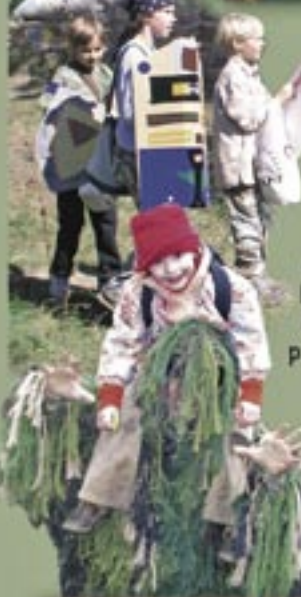

JADV

Představuje se oddíl 053 - ASLAN

... Na prstech rukou by nás spočítal. Je to už pár let. Učili jsme se spolu žít pod modrým nebem. Přišli kamarádi, bráchové i ségry, někteří také odešli. A z těch malých jsou už velcí. Písně u táboráku, noční hlídky, sojový guláš v ešusu a modré papuly od borůvek. Najednou nám tábory nestačily. Chtěli jsme víc. Zpívali jsme jen tak pro radost, pak jsme zkusili vyjít na pódium (naše Afrika je prostě naše). Přišly první dětské bohoslužby, zpívané i hrané. Abychom se trochu hýbali, strávili jsme zimní večery v tělocvičně při florbalu. Bylo léto a my - Indiáni (kmen Aslan) - jsme mezi Nymburkem a Poděbrady vztyčili svá první tee-pee. Dobyli jsme hrad Sion a už balíme na svůj doopravdy opravdickéj první vandr. Až zase letos na osadě zazní hymna, přibudou další podpisy na osadní listině a rozsvítí se záplava malých světýlek, my budeme vědět proč, kam a za kým jdeme.

Podrobnosti o Pathfinderu a o akcích najdete na internetových stránkách:

www.pathfinder.cz • www.pathfinder.sk

Redakce: Jana Dvořáčková, Za Opusem 1231, 156 00 Praha 5-Zbraslav

e-mail: advent@pathfinder.cz